

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/5/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3217203455
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ing. Miroslav Mand'ák
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3217203455.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte z predsedu senátu JUDr. Ing. Miroslava Mand'áka a členiek Mgr. Stanislavy Kollárovej a JUDr. Ivety Sopkovej v právnej veci žalobkyne: Y. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom T. XXX, občan SR, zastúpená JUDr. Andrejom Garom, advokátom so sídlom Štefánikova 14, Bratislava, proti žalovanému: Basler Versicherung AG, Aeschengaben 21, 4002 Basel, Švajčiarska konfederácia, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Zuzana Čížová, s.r.o., J. Jesenského 69, Bánovce nad Bebravou, o určenie vlastníckeho práva k hnuiteľnej veci a v spojenej veci žalobcu: Basler Versicherung AG, Aeschengaben 21, 4002 Basel, Švajčiarska konfederácia, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Zuzana Čížová, s.r.o., J. Jesenského 69, Bánovce nad Bebravou, proti žalovaným 1/ Y. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom T. XXX, zastúpená JUDr. Andrejom Garom, advokátom so sídlom Štefánikova 14, Bratislava, a 2) V. M., nar. XX.XX.XXXX, E. XXX/XXX, B., o určenie vlastníckeho práva k hnuiteľnej veci, vedenej na Okresnom súde Bánovce nad Bebravou pôvodne pod spisovou značkou 4C/52/2017, o odvolaní žalobkyne Y., resp. žalovanej 1/ a žalovaného 2/ proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 13.09.2018, č. k. 5C/26/2017-186 takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .

II. Spoločnosti Basler Versicherung AG **p r i z n á v a** proti X/Y. A. a 2/ V. M. nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%, ktorí sú Y. A. a 2/ V. M. **p o v i n n í** tento zaplatiť spoločne a nerozdielne spoločnosti Basler Versicherung AG.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. určil, že spoločnosť Basler Versicherung AG, so sídlom Aeschengraben 21, 4002 Basel, Švajčiarska konfederácia, je výlučným vlastníkom osobného motorového vozidla AUDI A5 Sportback, bielej farby, pôvodné VIN : WAUZZZ8T7CA012982, ev. č. NO440BY. Výrokom II. žalobu žalobkyne Y. A. zamietol. Výrokom III. 1/ Y. A. a 2/ V. M. skému uložil povinnosť zaplatiť spoločnosti Basler Versicherung AG spoločne a nerozdielne náhradu trov konania v rozsahu 100% do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým bude rozhodnuté o konkrétnej výške trov po právoplatnosti tohto rozsudku. Na vec aplikoval ust. § 137 písm. c/ CSP, § 34, §37 ods. 1, § 39, § 123, § 124, § 126 ods. 1, § 129 ods. 1, § 130 ods. 1, § 132 ods. 1, § 133 ods. 1, § 134 ods. 1,3 Občianskeho zákonníka, § 446 Obchodného zákonníka.

2. V odôvodnení uviedol, že žalobkyňa Y.a A. sa žalobou podanou dňa 24.11.2017 proti žalovanému domáhala určenia vlastníckeho práva k osobnému motorovému vozidlu AUDI A5 Sportback, bielej farby, ev. č. N VIN: WAUZZZ8T8DA037312 (po odcudzení; pôvodné VIN: WAUZZZ8T7CA012982), rok výroby 2011 (ďalej aj len „vozidlo“). Dňa 18.08.2016 bolo vozidlo príslušníkmi Okresného riaditeľstva PZ Svidník zaistené na základe podozrenia, že je spojené so spáchaním trestného činu. V čase zaistenia bolo vozidlo v jej vlastníctve a vlastnícke právo k nemu nadobudla na základe kúpnej zmluvy

zo dňa 07.11.2014. Po zaistení bolo vozidlo podrobené skúmaniu a bola zistená zmena VIN čísla, pričom po vozidle bolo od roku 2013 vyhlásené pátranie Okresným riaditeľstvom PZ Bánovce nad Bebravou (OR PZ BN), pretože vozidlo malo byť v septembri 2013 odcudzené vtedajšiemu majiteľovi spoločnosti Cleverat Allglanz AG, Švajčiarsko. Dňa 05.10.2016 bolo vozidlo prevzaté do trestného konania. Žalobkyňa Y. A. podala žiadosť o vydanie vozidla, pričom jej bolo oznámené, že vozidlo nie je možné vydať, pretože bolo odcudzené v roku 2013 vtedajšiemu vlastníčkovi, bolo pozmenené jeho VIN číslo a vlastnícke právo k nemu je tak sporné. Vlastnícke právo k vozidlu si uplatnil aj žalovaný Basler Versicherung AG (ďalej aj len „Basler“).

3. Spoločnosť Basler Versicherung AG sa ako žalobca v konaní vedenom na tunajšom súde pod spisovou značkou 4C/52/2017, proti žalovaným 1/ Y. A., a 2) V. M., nar. XX.XX.XXXX, E. XXX/XXX, B., sa domáhala určenia vlastníckeho práva k osobnému motorovému vozidlu AUDI A5, ev. č. N VIN: WAUZZZ8T8DA037312. Uviedli, že spoločnosť Cleverat Allglanz AG so sídlom vo Švajčiarskej konfederácii sa na základe leasingového zmluvného vzťahu so spoločnosťou AMAG Leasing AG so sídlom vo Švajčiarskej konfederácii stala v roku 2011 držiteľom vozidla. Vozidlo bolo poistené žalobcom Basler na základe poistnej zmluvy č. 40/6.289.923-1. V dobe od 23.00 hod. dňa 16.09.2013 do 09.15 hod. dňa 17.09.2013 došlo na parkovisku, na X. ulici v A. nad A. pred vchodom domu č. XXXX/XX k odcudzeniu vozidla. Vo veci bolo políciou začaté trestné stíhanie pre zločin krádeže. Na základe hlásenia poistnej udalosti a dohody o odškodnení vyplatil žalobca Basler spoločnosti AMAG Leasing sumu 67 495,85 CHF. Podľa dohody o odškodnení uzatvorenej medzi žalobcom Basler a AMAG Leasing AG vyplatením odškodného prechádzajú vlastnícke práva k vozidlu na spoločnosť Basler. Vozidlo bolo dňa 18.08.2016 zaistené žalovanému 2/ V. M., ktorý je podľa osvedčenia o evidencii evidovaný ako vlastník vozidla. V trestnom konaní si uplatnili na vozidlo vlastnícke právo spoločnosť Basler a aj pani Y. A.. Spoločnosť Basler sa stala vlastníkom vozidla na základe dohody o odškodnení so spoločnosťou AMAG Leasing AG. Pasívna legitímácia žalovanej Y. A. vyplýva z toho, že táto žiadala v trestnom konaní o vydanie vozidla ako údajná vlastníčka a žalovaný 2/ V. M. je evidovaný ako vlastník vozidla. Okrem toho z výsluchu žalovaných Y. A., V. M. a syna Y. A., Antona A., v trestnom konaní vyplýva, že medzi žalovanou Y. A. a žalovaným V. M. malo dôjsť k uzavretiu zámennej zmluvy, podľa ktorej si títo mali vymeniť motorové vozidlá. Podľa tejto zmluvy žalovaný 2/ previedol žalovanej 1/ vlastnícke právo k svojmu vozidlu BMW a žalovaná 1/ mu previedla vlastnícke právo k vozidlu AUDI A5. Žalovaná Y. A. mala vozidlo nadobudnúť na základe kúpnej zmluvy zo dňa 07.11.2014 uzatvorenej s Q. W. ako predávajúcim. Z tejto zmluvy vyplýva, že obaja v nej vystupovali ako fyzické osoby a nie ako podnikatelia a jej predmetom nebol tovar. Na kúpnu zmluvu nie je možné aplikovať ust. § 446 Obchodného zákonníka. Žalovaná 1/ nemohla byť pri údajnom nadobudnutí vozidla ani dobromyseľná.

4. Uznesením č. k. 5C/26/2017 - 116 zo dňa 24.05.2018 spojil súd na spoločné konanie konanie vedené na Okresnom súde Bánovce nad Bebravou pod spisovou značkou 4C/52/2017 vo veci žalobcu Basler proti žalovaným 1/ Y. A. a 2) V. M. o určenie vlastníckeho práva a konanie vedené na Okresnom súde Bánovce nad Bebravou pod spisovou značkou 5C/26/2017. Spoločné konanie bolo ďalej vedené pod spisovou značkou 5C/26/2017. V tomto konaní súd vo veci nariadil pojednávanie, na ktorom vypočul právnych zástupcov strán sporu a vykonal dokazovanie výsluchom žalobkyne a zároveň žalovanej 1/ Y. A., svedka P. A. a oboznámením listinných dôkazov, a to podaní a vyššie označených listín predložených stranami sporu a vyšetrovacieho spisu Okresného riaditeľstva PZ Bánovce nad Bebravou ČVS: ORP-215/OEK-BN-2013. Svedok P. A., syn žalobkyne, na pojednávaní uviedol, že nadobudli vozidlo, ktoré jeho matka kúpila od jeho bývalého kolegu. Auto im bolo po roku užívania zadržané a odvtedy o aute nevie nič. Auto si kúpil jeho kolega asi rok predtým, ako žalobkyňa od neho. Užíval ho a keďže sa poznajú a rodina svedka mala peniaze, kúpili od neho vozidlo. Sprostredkoval to svedok, keďže pracovali v jednej firme. Pán W. mu dal kúpnu zmluvu, ktorú dal svedok kamarátovi - právnikovi a tento mu povedal, že môže byť. Zmluvu podpísali, auto zaplatili a p. W. im ho prepísal. Svedok k svojmu podpisu na zmluve uviedol, že vozidlo kupovali od jeho kolegu a je tam veľká hotovosť, tak sa na zmluve podpísal ako svedok. Kúpna cena bola 40 000,- eur a bola zaplatená v hotovosti. Zmluva bola podpísaná u nich doma (pozn. u rodiny svedka). Svedok vedel, že p. W. vozidlo užíva, toto bolo spoľahlivé, svedok sám ho niekedy šoféroval a jeho rodičia uvažovali o kúpe vozidla. Pán W. bol kolega, nemali dôvod na nejakú pochybnosť. Pán W. svedkovi povedal, že vozidlo má od nejakého kamaráta z nejakej firmy, ktorý súrne potreboval peniaze a predal mu ho. Svedok osobne pôvod vozidla neoveroval a o inom overovaní vedomosť nemá. Keď bolo vozidlo zadržané, tak p. H. zisťoval nejaké súvislosti a zistil, že auto bolo zadržané a je v Bánovciach nad Bebravou v súvislosti s nejakým podozrením, no bližšie informácie nemali. Svedok mal s vozidlom asi dve poistné udalosti, pričom prvá bola, keď zrazil srnku, no nevie presne kedy a druhá bola v marci 2016. Svedok s vozidlom pred kúpou v servise nebol, bol pán W., teda

aspoň to tvrdil. Palubný počítač z rodiny svedka určite nik nepreveroval a pán W. im dal jeden kľúč a druhý bol taký plastový, o ktorom uviedol, že je pre servisy. K výpovedi p. W. v trestnom konaní, ktorá bola svedkovi na pojednávaní prečítaná, svedok uviedol, že s ním robil v jednej firme, vozidlo vlastnil on rok, potom im ho prepísal a dovtedy ho užíval on a keď šiel svedok na ňom párkrát napr. aj pre jeho manželku, o čo ho p. W. požiadal, tak to neznamená, že ho užíval. Havarijnú poistku urobil svedok, no bola na meno p. W., on zmluvu podpísal a z poistnej udalosti svedok žiadne peniaze nedostal, pretože poistné plnenie bolo vyplatené priamo autorizovanému servisu. Svedok sprostredkoval s p. M. výmenu vozidla, no vozidlo bolo zadržané, výmena neprebehla a BMW mu vrátili.

5. Z vykonaného dokazovania zistil súd nasledovný skutkový stav: vozidlo zn. AUDI A5 S-line, bielej farby, EČV: ZH-XXXXXX (Švajčiarsko), VIN: WAUZZZ8T7CA012982, rok výroby 2011, bolo poistené v poisťovni Basler (u žalovaného) a poistencom a platiteľom poistného bola spoločnosť Cleverat Allglanz AG. Vozidlo patrilo lízingovej spoločnosti AMAG Leasing AG a na základe lízingovej zmluvy ho užívala ako držiteľ spoločnosť Cleverat Allglanz AG, ktorej jedinou konateľkou bola V. W.. Dňa 17.09.2013 spoločnosť Cleverat Allglanz AG poisťovni Basler nahlásila poistnú udalosť - odcudzenie uvedeného vozidla. Dňa 14.11.2013 uzatvorila poisťovňa Basler so spoločnosťou AMAG Leasing AG dohodu o odškodnení, na základe ktorej poisťovňa Basler vyplatila spoločnosti AMAG Leasing AG sumu 67 495,85 CHF, na základe čoho sa vlastníkom vozidla stala poisťovňa Basler. Uvedená suma bola zaplatená dňa 20.11.2013, ktorý je ako dátum platby uvedený v bankovej platbe. Uznesením Okresného riaditeľstva PZ v Bánovciach nad Bebravou pod ČVS: ORP-215/OEK-BN-2013 zo dňa 17.09.2013 bolo začaté trestné stíhanie pre zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona z dôvodu, že neznámy páchatel' v dobe od 23.00 hod. dňa 16.09.2013 do 09.15 hod. dňa 17.09.2013 na ulici X. v A. nad A. odcudzil osobné motorové vozidlo zn. AUDI A5 S-line, bielej farby, EČV: ZH-292075 (Švajčiarsko), VIN: WAUZZZ8T7CA012982, rok výroby 2011, a ďalšie veci. Po vozidle bolo vyhlásené pátranie. Okresné riaditeľstvo Policajného zboru v Dolnom Kubíne požiadalo Okresné riaditeľstvo Policajného zboru vo Svidníku o vykonanie previerky k uvedenému vozidlu u osoby V. M., pričom Okresné riaditeľstvo Policajného zboru v Dolnom Kubíne zistilo informáciu, že vozidlo mala užívať osoba P. A., vozidlo bolo evidované na jeho matku Y. A., a dňa 15.08.2016 bolo zistené, že vozidlo je odhlásené na nového majiteľa V. M.. Dňa 18.08.2016 bolo vozidlo V. M. zaistené. Podľa odborného vyjadrenia Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru č. PPZ-KEU-KE-EXP-2016/2529 zo dňa 25.08.2016 bolo zistené, že na karosérii vozidla bolo pozorované identifikačné číslo vozidla (VIN): WAUZZZ8T8DA037312, ktoré javí známky pozmeňovania. Po odstránení nečistôt, náterových hmôt, odmastení a následnom použití špeciálnych metód a chemických leptadiel bolo zistené pôvodné číslo „WAUZZZ8T7CA012982“. Q. W. ako svedok v trestnom konaní (v prípravnom) uviedol, že bol vlastníkom vozidla asi od 24.01.2014 do 10.11.2014. Vozidlo kúpil v Ružomberku od T. B. na základe ústnej dohody. Q. W. používal vozidlo iba mesiac a potom ho predal P. A. za sumu asi 32 000,- eur. Bolo to asi mesiac po tom, čo ho kúpil W.. Vozidlo P. A. aj užíval, no neprepísalo sa hneď na jeho meno. P. A. si spravil na vozidlo aj havarijnú poistku, no táto bola tiež na meno W.. Koncom roka P. A. prišiel za ním, aby už auto prepísali. Q. W. ďalej uviedol, že pozná pani Y. A., je to matka P. A., no do výsluchu dňa 09.06.2017 netušil, že vozidlo bolo prihlásené na ňu. P. A. bol jeho zamestnanec a kamarát. To, že vozidlo nebolo P. A. prepísané hneď, bola podmienka P. A.. V. M. ako svedok v prípravnom konaní uviedol, že ho jeho kamarát S. kontaktoval v auguste 2016, že jeho kamarát sprostredkováva predaj vozidla AUDI A5. V. M. spomínal S., že by svoje BMW buď vymenil alebo predal. S. ho dal dokopy so M., stretli sa v Ružomberku ešte aj s nejakým kamarátom M., kde mu M. povedal, že majiteľom vozidla je p. A. a užíva ho P. A. z Námestova. Dohodli sa, že vozidlá vymenia, vymenili si malé technické preukazy od vozidiel, poistky a dohodli sa, že si pošlú splnomocnenia na odhlásenie vozidiel. O výmene nespisovali žiadne dokumenty. W. A. vozidlo v auguste 2016 odhlásil, ale V. M. ho už prihlásiť nestihol, prišli policajti a vozidlo mu zadržali. Nevedel, že vozidlo je odcudzené a nevedel podľa jeho vyjadrenia o tom ani M., ktorý mu následne jeho BMW vrátil.

6. Vozidlo bolo na území Slovenskej republiky evidované na nasledovné osoby ako na vlastníkov: od 29.11.2013 do 24.01.2014 na spoločnosť MEDIA HOUSE s.r.o., od 24.01.2014 do 10.11.2014 na Q. W., od 10.11.2014 do 12.08.2016 na Y. A. a od 12.08.2016 na V. M.. Listom zo dňa 23.10.2016 požiadala žalobkyňa Okresné riaditeľstvo Policajného zboru Svidník o vydanie vozidla. Listom Okresného riaditeľstva Policajného zboru Svidník zo dňa 02.11.2016 bolo žalobkyni oznámené, že jej žiadosť bola odstúpená na OR PZ BN, nakoľko vykonaným kriminalisticko - expertíznym skúmaním vozidla bolo zistené jeho pôvodné VIN číslo, kde bolo lustráciou zistené, že po tomto bolo vyhlásené pátranie. Listom zo dňa 20.02.2017 požiadala prostredníctvom svojho právneho zástupcu o vydanie vozidla OR PZ BN.

Listom zo dňa 06.03.2017 OR PZ BN oznámilo právnenému zástupcovi žalobkyne, že vozidlo nie je možné žalobkyni vydať, pretože bolo odcudzené osobe V. W. a nárok naň si môže uplatniť v občianskom súdnom konaní. List bol právnenému zástupcovi žalobkyne doručený dňa 09.03.2017.

7. Podľa kúpnej zmluvy datovanej dňom 07.11.2014 uzatvorenej medzi Q. W. ako predávajúcim a žalobkyňou ako kupujúcou mala žalobkyňa od predávajúceho kúpiť vozidlo AUDI A5 za sumu 40 000,- eur, pričom v článku VII zmluvy je uvedené, že pokiaľ nie je stanovené inak, riadia sa právne pomery zmluvných strán príslušnými ustanoveniami Obchodného zákonníka a ďalšími súvisiacimi právnymi predpismi platnými v Slovenskej republike. Nad označením „kupujúci“ vpravo dole je podpis žalobkyne a pod týmto označením je uvedený „P. A. (syn)“ s jeho podpisom a rodným číslom.

8. Žalobkyňa žalobou a aj žalovaný Basler žalobou v inom konaní sa domáhali, aby súd určil, že sú vlastníkami toho istého vozidla. Uvedené vozidlo bolo zadržané žalovanému 2/ pre podozrenie, že súvisí so spáchaním trestnej činnosti a následne bolo preukázané, že sa jedná o vozidlo, ktoré pôvodne vlastnila švajčiarska lízingová spoločnosť, jeho užívateľom bola iná švajčiarska spoločnosť, ktorej jedinou konateľkou bola slovenská štátna občianka a vozidlo bolo odcudzené na Slovensku a bolo na ňom pozmenené VIN číslo. Tak žalobkyňa, ako aj žalovaný si uplatnili nárok na vydanie vozidla od polície, ktorá ich vzhľadom na spornosť vlastníckeho práva k vozidlu upozornila na uplatnenie ich práv v civilnom procese. Na to, aby polícia vydala vozidlo jednej zo strán sporu, je tak potrebné, aby na základe žaloby súd určil, ktorá zo strán je vlastníkom vozidla. Z tohto hľadiska tak každá zo strán mala na požadovanom určení naliehavý právny záujem. Súd sa nestotožnil s tým, že po podaní žaloby žalobkyňou nie je žaloba žalovanej spoločnosti Basler o určenie vlastníckeho práva k tomu istému vozidlu na mieste a vo vzťahu k tejto žalobe je žaloba žalobkyne a konanie na základe žaloby žalobkyne prekážkou litispendencie pre konanie o žalobe spoločnosti Basler a konanie o žalobe spoločnosti Basler by z toho dôvodu malo byť zastavené. Samotné zamietnutie žaloby žalobkyne by nevyriešilo otázku vlastníckeho práva k vozidlu a nijako nezmenilo postavenie spoločnosti Basler vo vzťahu k vozidlu a takéto rozhodnutie by samo o sebe neznamenalo, že Basler je vlastníkom vozidla, a to preto, že posledný zápis v technickom preukaze (osvedčení) vozidla svedčí v prospech vlastníckeho práva V. M., žalovaného 2/ zo žaloby spoločnosti Basler. Okrem toho spoločnosť Basler ako žalobca správne za žalovaného označil aj žalovaného 2/, ktorému svedčal posledný zápis vlastníckeho práva k vozidlu v osvedčení o evidencii vozidla. Aj z toho dôvodu, že na rozdiel od žaloby žalobkyne Y. A., ktorá smerovala iba voči spoločnosti Basler, žaloba spoločnosti Basler smerovala aj voči V. M., nemôže konanie o žalobe pani A. tvoriť prekážku litispendencie pre konanie o žalobe spoločnosti A., keďže v oboch týchto konaniach nie je zachovaná totožnosť všetkých strán sporu. Keďže neexistovala žiadna procesná prekážka konania ani o jednej žalobe, súk konal o oboch, a to v spoločnom konaní.

9. Požadovať určenie, že určité právo tu je, je možné iba voči takému subjektu, ktorému inak z hmotného práva svedčí, že mu toto právo patrí, t. j. voči subjektu, ktorý je vo veci vecne pasívne legitimovaným. Podľa názoru súdu je vo vzťahu k podanej žalobe žalobkyne vecne pasívne legitimovaným žalovaný Basler z dôvodu, že tento tvrdil, že je vlastníkom vozidla a získal ho na základe dohody o odškodnení s pôvodným vlastníkom, ktorému bolo vozidlo odcudzené, a to vyplatením odškodného. Vo vzťahu k žalobe spoločnosti Basler bola vecne pasívne legitimovaná Y. A., ktorá tvrdila, že sa považuje za vlastníčku, pričom vozidlo mala nadobudnúť na základe kúpnej zmluvy od predchádzajúceho evidovaného vlastníka na území Slovenskej republiky, resp., že ho nadobudla vydržaním. Vo vzťahu k žalobe spoločnosti Basler bol vecne pasívne legitimovaným aj žalovaný 2/ Maroš M., ktorý bol evidovaný ako jeho vlastníak v evidencii vozidiel. Už len táto evidencia je takou skutočnosťou, že žaloba mala byť podaná aj voči naposledy evidovanému vlastníkovi, hoc vlastnícke práva k motorovým vozidlám sa nenadobúdajú zápisom do tejto evidencie. Ak by však osoba, evidovaná ako vlastníak vozidla, nebola stranou sporu, mohli by jej byť odňaté jej práva, či už procesné, resp. vlastnícke, ak by sa sama za vlastníka aj považovala. Je práve nedostatkom žaloby žalobkyne, že táto ako žalovaného neoznačila V. M., ktorému svedčal posledný zápis vlastníckeho práva k vozidlu.

10. Po tom, čo súd vyhodnotil, že na konanie o oboch žalobách sú splnené procesné podmienky, že v prípade oboch žalobcov je daný naliehavý právny záujem na určení, ktoré požadovali, ako aj po vyhodnení vecnej legitímácie v spore, sa súd zaoberal vecnou stránkou sporu. Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k jednoznačnému záveru, že žalobkyňa Y. A. nie je, nikdy nebola a ani nemohla byť vlastníčkou vozidla, a to na základe ani jednej z ňou tvrdených právnych skutočností. Naopak, z vykonaného dokazovania bolo jednoznačne a nad akúkoľvek rozumnú pochybnosť preukázané, že

vlastníkom vozidla je spoločnosť Basler, a preto v tomto zmysle súd aj rozhodol, keď žalobu žalobkyne zamietol a žalobe spoločnosti Basler vyhovel, pričom súd vo výroku tohto rozsudku identifikoval vozidlo iba jeho skutočným identifikačným znakom, a to pôvodným a pravým výrobným číslom - VIN číslom.

11. Vozidlo, ktoré bolo predmetom tohto konania, je vzhľadom na jeho zistené pôvodné VIN číslo vozidlom, ktoré bolo vo vlastníctve spoločnosti AMAG Leasing AG a jeho držiteľom bola spoločnosť Cleverat Allglanz AG a poisťovateľom spoločnosť Basler. Vozidlo bolo v septembri 2013 odcudzené na území Slovenskej republiky, následne na území Slovenskej republiky legalizované a od 29.11.2013 vedené vo vlastníctve slovenskej právnickej osoby až do 24.01.2014, kedy bolo vlastnícky zaevidované na Q. W.. Skutočnosť, že vozidlo, ku ktorému si robia nárok strany sporu v tomto konaní, je to isté vozidlo, ktoré pôvodne vlastnila spoločnosť AMAG Leasing AG a bolo jej odcudzené, je relevantným spôsobom nespochybniteľná, keďže expertíznym skúmaním v trestnom konaní bolo vozidlo spoľahlivo identifikované a tento dôkaz nebol spochybnený ani jednou zo strán sporu a nebol nimi navrhnutý ani iný na preukázanie opaku. Keďže vozidlo bolo v septembri 2013 odcudzené a spoločnosť MEDIA HOUSE s.r.o. ho nenadobudla od vlastníka, nemohla k nemu nadobudnúť vlastnícke právo. Následne bolo vozidlo vlastnícky zapísané v prospech Q. W.. Ani ten nemohol k vozidlu nadobudnúť vlastnícke právo, keďže ho nenadobúdala od skutočného vlastníka, ktorému bolo vozidlo odcudzené. Nebolo nijakým dôkazom preukázané, že by, či už MEDIA HOUSE s.r.o. alebo Q. W. nadobudli vozidlo v rámci obchodného styku a stali sa vlastníkami vozidla na základe ust. § 446 Obchodného zákonníka, prípadne iným spôsobom, ktorým by mohli nadobudnúť vlastnícke právo aj od nevlastníka. Tvrdenie žalobkyne, že predtým, ako mala vozidlo nadobudnúť ona, bolo niekoľkokrát prevedené v rámci obchodného styku, je ničím nepodložené. Podľa výpovede Q. W. v trestnom konaní tento vozidlo previedol - predal P. A. asi o mesiac po tom, čo vozidlo sám kúpil. Mohlo to byť teda 24.02.2014. Q. W. sa teda podľa svojej výpovede v trestnom konaní už ďalej nepovažoval za vlastníka vozidla a v žiadnom prípade potom nemohol platne previesť vlastnícke právo k vozidlu na žalobkyňu kúpnu zmluvou zo dňa 07.11.2014, a to nielen preto, že nadobudol vozidlo od nevlastníka a sám nebol vlastníkom, ale aj preto, že sám ho scudzil pred tým, než ho previedol žalobkyňi. Z týchto dôvodov je táto kúpna zmluva neplatná. V prípade výpovede Q. W. ide iba o sprostredkované oboznámenie sa s jej obsahom z listinného dôkazu, no v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov a v nadväznosti na iné vykonané dôkazy súd nemal pochybnosti o tom, že menovaný takúto výpoveď uskutočnil, keďže bola vykonaná zákonným spôsobom v trestnom konaní po príslušnom poučení menovaného a rovnako zaznamenaná zákonným spôsobom policajtom. Čo sa týka samotného jej obsahu, tak zo žiadneho vyjadrenia v konaní a ani zo žiadneho dôkazu nevyplýva nič, čo by len naznačovalo, že menovaný mohol mať akýkoľvek záujem na konkrétnom výsledku trestného konania alebo tohto konania, čo napokon ani objektívne nemohol mať, keďže v čase podania jeho výpovede toto konanie neprebiehalo. To, že Q. W. previedol vlastnícke právo k vozidlu (samozrejme neplatne, keďže nebol jeho vlastníkom) v prospech P. A., syna žalobkyne, vyplýva podporne aj z množstva iných dôkazov nepriamo. Konkrétne z toho, že P. A. vozidlo relatívne často užíval aj v čase, keď bol ako vlastník evidovaný Q. W. a P. A. uzatvoril k nemu, hoc v mene W., havarijné poistenie, riešil škodovú udalosť a napokon sám mal lepší prehľad o tom, koľko a akých kľúčov W. mal odovzdať jeho matke, čo presne nevedela ani ona sama, hoc tvrdila, že ona vozidlo kúpila a ona sa považovala za vlastníčku. Je neobvyklé a neštandardné, aby niekto, kto nie je vlastníkom vozidla, často užíval súkromné vozidlo inej osoby a zároveň sa postaral o jeho havarijné poistenie, kúpu inou osobou a následný prevod od inej osoby na ďalšiu osobu a medzitým o škodové udalosti. Všetky tieto dôkazy tak vo vzájomných súvislostiach jednoznačne vedú súd k záveru, že vozidlo vo februári 2014 predal Q. W. P. A., no tento prevod nebol platný, keďže W. nebol vlastníkom vozidla. V žiadnom prípade však Q. W. už nemohol platne previesť vozidlo na Y. A. v novembri 2014, keď už ani sám sa nepovažoval za vlastníka. Z tohto dôvodu je tak kúpna zmluva neplatná a na jej základe žalobkyňa Y. A. nemohla nadobudnúť vlastnícke právo k vozidlu. Okrem toho je kúpna zmluva neplatná aj pre to, že Q. W. nebol vlastníkom vozidla aj objektívne, keďže vozidlo bolo odcudzené a Q. W. ho predala osoba odlišná od vlastníka. Nikto nemôže previesť na iného viac práv, než má sám, pričom táto zásada nebola v danom prípade prelomená žiadnym iným právnym inštitútom, k čomu sú nižšie uvedené dôvody.

12. Žalobkyňa nemohla nadobudnúť vozidlo ani vydržaním vlastníckeho práva k nemu, pretože na to neboli splnené zákonné podmienky. Ak by aj bola žalobkyňa dňa 07.11.2014 dobromyseľná v tom, že kupuje vozidlo od vlastníka a nevedela by o tom, že predávajúci jej predáva vozidlo, ktoré niekoľko mesiacov predtým už predal jej synovi (čo je nanajvýš nepravdepodobné), tak jej v žiadnom prípade nemohla uplynúť trojročná vydržacia doba, počas ktorej by musela byť stále dobromyseľnou v tom, že jej vozidlo patrí. Žalobkyňi mohla začať plynúť vydržacia doba najskôr 07.11.2014 a uplynula by

07.11.2017. Žalobkyňa v konaní síce tvrdila, že to, že je vozidlo kradnuté, sa dozvedela až v januári 2018, keď jej prišla žaloba, no toto jej tvrdenie je preukázateľne nepravdivé, pretože sama vo vlastnej žalobe uviedla, že vyšetrovateľ PZ jej listom zo dňa 06.03.2017 oznámil, že vozidlo jej nie je možné vydať, pretože bolo odcudzené v roku 2013. Z vyšetrovacieho spisu je zrejmé, že toto vyjadrenie vyšetrovateľa bolo doručené jej právnenému zástupcovi dňa 09.03.2017. Najneskôr dňa 09.03.2017 sa tak žalobkyňa jednoznačne dozvedela, že vozidlo je kradnuté a už ďalej objektívne nemohla byť dobromyseľnou v tom, že jej patrí. Od 07.11.2014 do 09.03.2017 rozhodne neuplynuli tri roky, ale iba 2 roky 4 mesiace a 2 dni. Na to, aby jej uplynula vydržacia doba, chýbalo ešte takmer 8 mesiacov. Q. W. bol evidovaný ako vlastník vozidla od 24.01.2014, pričom od tohto dňa do 07.11.2014 uplynulo viac ako spomínaných 8 mesiacov, no tieto si nemôže žalobkyňa započítať ako obdobie oprávnenej držby jej právneho predchodcu, pretože tento podľa vlastného tvrdenia vozidlo predal P. A. vo februári 2014 a ďalej sa už nepovažoval ani sám za vlastníka a nebola ani oprávneným držiteľom vozidla. Okrem toho je uvedená doba od 07.11.2014 do 09.03.2017 počítaná ako maximálna doba nepretržitej oprávnenej držby žalobkyne len v teoretickej rovine a ani v tom prípade nie je splnená podmienka trojročnej vydržacej doby. Žalobkyňa však zjavne nebola oprávnenou a dobromyseľnou držiteľkou vozidla už podstatne skôr. Podľa jej vyjadrenia v trestnom konaní sa už vo februári 2017 dozvedela od policajta S., že vozidlo je kradnuté. Už v auguste 2016 vykonala žalobkyňa úkony na prevod vozidla na V. M.ského a už od júla 2016 nemala vozidlo ani len v držbe, keď v tom období ho odovzdala za účelom jeho predaja inej osobe. Od tohto obdobia tak s ním ďalej ako s vlastným ani nenakladala. V. M. sa však tiež nemohol stať vlastníkom vozidla, pretože ho mal nadobudnúť od žalobkyne, ktorá nebola jeho vlastníčkou a takýto právny úkon bol potom neplatný. Okrem toho, ak sa v auguste 2016 žalobkyňa dozvedela, že vozidlo bolo zaistené políciou z dôvodu podozrenia, že súvisí s trestnou činnosťou, tak len ťažko možno predpokladať, že bola dobromyseľná v tom, že jej vozidlo patrí a určite s ním už ďalej nemohla nakladať ako s vlastným, a to aj s poukazom na to, že ho odovzdala V. M. za účelom, aby mu ho vlastnícky previedla. Za žiadnych okolností nemohla žalobkyňa nadobudnúť vlastnícke právo k vozidlu vydržaním.

13. Žalobkyňa v konaní ďalej tvrdila aj to, že vozidlo nadobudla na základe kúpnej zmluvy od Q. W. aj v prípade, že nebol vlastníkom vozidla, keďže zmluva, ktorú uzatvorili, sa spravovala režimom Obchodného zákonníka, a preto vozidlo mohla nadobudnúť aj od jeho nevlastníka podľa § 446 Obchodného zákonníka. Uvedenú kúpnu zmluvu vyhodnotil súd ako celok za neplatnú v zmysle vyššie uvedeného, a preto žalobkyňa na jej základe nemohla nadobudnúť vlastníctvo k vozidlu, okrem prípadu, že by skutočne bola dobromyseľnou v čase, keď zmluvu uzatvorila a v zmluve by bolo dojednanie o aplikácii Obchodného zákonníka platne dohodnuté. Z výpovede žalobkyne v konaní však vyplynulo, že nevedela o aplikácii ustanovení Obchodného zákonníka, a preto tu podľa názoru súdu vôbec absentovala vôľová zložka právneho úkonu na strane žalobkyne, aby bola takýmto zmluvným dojednaním vôbec viazaná. Okrem toho takéto dojednanie v zmluve medzi dvomi fyzickými osobami je nanajvýš neštandardné, a to najmä s prihliadnutím na všetky ostatné, súvisiace okolnosti prípadu, pričom podľa názoru súdu zámerom takejto zmluvy bolo zjavne len istenie kupujúceho pre prípad, že by predávajúci nebol oprávnený vlastnícke právo k predmetnej veci previesť, čo však súd považuje za obchádzanie zákona v záujme vyhnúť sa zásade, že nikto nemôže na iného previesť viac práv, než má sám. Pre obchádzanie zákona je právny úkon rovnako neplatný. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že Q. W. kúpil vozidlo od cudzej osoby bez toho, aby s ňou mal uzatvorenú písomnú zmluvu. V tomto prípade mal vozidlo predávať a predávať ho matke svojho zamestnanca a kamaráta. Podľa tvrdení svedka P. A. mal on sám predložiť návrh kúpnej zmluvy. Je to nanajvýš nelogické, aby sa niekto pri kúpe vozidla nechránil a neuzatvoril kúpnu zmluvu písomne a následne vozidlo predal na základe písomnej zmluvy, pričom v prípade tohto prevodu by už zjavne nejakú vlastnú ochranu ohľadne právnych následkov z uzatvorenej zmluvy nepotreboval tak, ako keď mal vozidlo nadobudnúť, a to aj v súvislosti so zaplatením sumy, ktorú zaň platil, ako aj pre prípad uplatnenia nárokov z väd vozidla voči predávajúcemu. K tomu, že uvedená zmluva datovaná dňom 07.11.2014 bola uzatvorená účelovo na istenie kupujúcej a aby pre prípad, keď to bude potrebné, bola obídená zásada nemo plus iuris, dospel súd aj na základe toho, že ani žalobkyňa a ani jej syn už pri následnom prevode vozidla p. M.skému nepotrebovali písomnú zmluvu, naopak, P. A. sa uspokojil s tým, že vozidlá a doklady od nich si s p. M. iba vymenili. Zo všetkých týchto okolností vyplýva, že účelom zmluvy bola jednoznačne iba ochrana kupujúcej aj za cenu obídenia zákona. Aj pre prípad nadobudnutia vlastníckeho práva na základe kúpnej zmluvy uzatvorenej podľa Obchodného zákonníka od nevlastníka podľa § 446 Obchodného zákonníka sa vyžaduje, aby kupujúci bol dobromyseľný, pričom v tomto prípade musí byť dobromyseľnosť preukázaná a nesmie byť ničím spochybnená. V prípade žalobkyne však spochybnená je už len tým, že predávajúci niekoľko mesiacov predtým predal vozidlo jej synovi, ďalej tým, že vôbec

nepreukázala, aké konkrétne opatrenia na zistenie toho, či predávajúci je vlastníkom vozidla, vôbec vykonala, pričom kontrola vozidla inou firmou, o ktorej tvrdila, že bola, bola spochybnená svedeckou výpoveďou jej syna, ktorý tvrdil, že sám osobne pôvod vozidla neoveroval a o inom overovaní vedomosť nemá. On bol pritom osobou, ktorá mala sprostredkovať predaj vozidla. Taktiež na jednej strane tvrdil, že vozidlo kupovali od kolegu, ktorému dôverovali, na druhej strane však mali urobiť kroky, ktoré o tom nesvedčia, keď mali podpísať písomnú zmluvu a navyše sa mal ako svedok podpísať na kúpnej zmluve. Tomuto tvrdeniu tiež súd neuveril, keď na zmluve nie je ako svedok označený. Z uvedených dôvodov nemohla žalobkyňa nadobudnúť vozidlo od nevlastníka ani v prípade písomne dohodnutej aplikácie Obchodného zákonníka na kúpnu zmluvu s Q. W.. V konečnom dôsledku považoval súd tvrdenia žalobkyne ohľadne skutočností, prečo by mala byť vlastníčkou, za nevierohodné, keď niektoré z nich sa dokonca ukázali ako výslovne nepravdivé, ako napríklad tvrdenie o tom, kedy sa dozvedela, že vozidlo je kradnuté, a niektoré boli vyvrátené alebo významne spochybnené výpoveďou jej syna ako svedka (ohľadne kľúčov a kontroly vozidla pred kúpou). Pokiaľ ide o tvrdenia svedka o tom, ako došlo k uzatvoreniu kúpnej zmluvy medzi jeho matkou a pánom W., tak ani týmto súd neuveril. Je v zjavnom logickom rozpore, aby niekto, kto dôveruje druhej zmluvnej strane, si neoveril pôvod vozidla, avšak zároveň tvrdí, že zmluva bola uzatvorená písomne a ešte bol na nej podpísaný ako svedok preto, že sa za vozidlo odovzdávala dosť veľká hotovosť. Ak tam bola dôvera, nebolo potrebné spisovať zmluvu, resp. podpisovať ju aj svedkom a na druhej strane, ak tam dôvera nebola, tak bolo namieste si aj overiť pôvod vozidla a nie iba podpísať zmluvu, a to aj svedkom iba kvôli peniazom. Uvedené vozidlo predsa malo mať rovnakú hodnotu, ako odovzdané peniaze. Výpovede tak žalobkyne, ako aj svedka P. A. sú z uvedených dôvodov v tvrdeniach o tom, ako mala žalobkyňa nadobudnúť vozidlo, nedôveryhodné, pričom podľa názoru súdu sú zjavne motivované tým, aby neprišli o väčšiu majetkovú hodnotu, ktorú vozidlo má, pričom totožnosť ich zámeru je zjavná z toho, že sa o vozidle vyjadrovali ako o ich vozidle.

14. Záverom považuje súd za potrebné uviesť, že boli vykonané všetky potrebné a navrhnuté dôkazy a keďže ide o spor dvoch rovných strán sporu, navyše oboch zastúpených advokátmi, nebolo možné vykonať žiadne ďalšie dokazovanie z vlastnej iniciatívy súdu. Súd vykonal všetky jasne navrhnuté dôkazy. Pokiaľ žalobkyňa v priebehu konania namietala, že nebola oboznámená s tým, že bude vykonaný dôkaz oboznámením vyšetrovacieho spisu, tak tento dôkaz navrhla tak ona, ako aj žalovaný Basler a súd oznamuje stranám sporu, ktoré dôkazy vykoná, až na pojednávaní (resp. na predbežnom prejednaní sporu) v súlade s § 181 CSP. Žalobkyňa mala možnosť, rovnakú ako ostatné strany sporu, do spisu pred pojednávaním nahliadnuť a skutočnosť, že vyšetrovací spis bol pred pojednávaním pripojený, zistiť, urobiť si z neho výpisy, kópie a pod.

15. Súd žalobu žalobkyne zamietol v celom rozsahu a žalobe spoločnosti Basler vyhovel, a preto v zmysle § 255 ods. 1 CSP patrí spoločnosti Basler voči ostatným stranám sporu nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Tento nárok súd označenej strane sporu aj v plnom rozsahu priznal. O konkrétnej výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku. Rozhodnutie o výške trov vydá súdny úradník.

16. Proti tomuto rozsudku podala Y. A. v zákonom stanovenej lehote odvolanie. Namietala, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanej, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozsudok súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, absentuje riadne odôvodnenie a konanie má inú vadu. Súd pochybil, keď vyhodnotil kúpnu zmluvu medzi žalobkyňou a Q. W. za neplatnú, prekročil základnú zásadu kontradiktórnosti konania, keď žiadna z procesných strán nerozporovala tú skutočnosť, že Q. W. previedol vlastnícke právo k motorovému vozidlu priamo na žalobkyňu. Vlastníkom motorového vozidla je žalovaný Z/ - p. M., zapísaný v evidencii karty vozidiel, ktorý si však vlastnícke právo voči vozidlu neuplatňuje a vlastnícke právo žalobkyne nebolo nijakým spôsobom preukázané. Žalobkyňa potvrdila, že bola vlastníčkou motorového vozidla, preto je rozsudok arbitrárny, došlo k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie, nakoľko súd sa nevysporiadal s tým, že žalovaný v závere záverečnej reči uznal vlastnícke právo žalobkyne. Súčasne namietala závery súdu, že nie je zrejmé, z ktorej časti výpovede súd určil, že žalobkyňa nevedela o aplikácii Obchodného zákonníka, keď v priebehu konania tvrdila, že si kúpnu zmluvu prečítala a dala ju na posúdenie advokátovi, ktorý skonštatoval, že je v poriadku. Absentuje riadne odôvodnenie rozhodnutia, čím bolo žalobkyne odňaté právo na spravodlivé súdne konanie. Namietala závery súdu, ktorý uzavrel, že kúpna zmluva obchádza zákon. Žalovaný po vypočutí žalobkyne a ani v záverečnej reči nespochybňoval, že by žalobkyňa mala

snahu uzatvorením kúpnej zmluvy akokoľvek obchádzať zákon. Ak by zmluva nemala byť posúdená podľa Obchodného zákonníka, mala by byť posudzovaná v režime Občianskeho zákonníka. V tomto sa vyžaduje absolútne prísna dobromyseľnosť, pričom na uvedené súd neprihliadal. Dobromyseľnosť žalobkyne bola preukázaná, keď Q. W. predtým vlastnil motorové vozidlo, havarijne ho poistil, pri vstupe do poistenia boli vykonané odborné prehliadky vozidla, kedy sa kontroluje aj VIN číslo, a ani odbornou prehliadkou nebolo zistené, že vozidlo malo pochádzať z trestnej činnosti. Žalobkyňa aj Q. W. mali s motorovým vozidlom niekoľko poisťných udalostí, kedy bolo vozidlo obhliadnuté, pričom ani likvidátor ani obhliadač nekonštatovali akékoľvek vady na vozidle. VIN číslo bolo pozmenené odborným spôsobom, pričom až po odstránení nečistôt, náterových hmôt, odmastení a následnom použití špeciálnych metód a chemických leptadiel bolo zistené pôvodné číslo WAUZZZ8T7CA012982. Žalobkyňa nemohla za žiadnych okolností zistiť, že vozidlo pochádza z trestnej činnosti. Vozidlo nechala preveriť u spoločnosti WAMP, s.r.o, ktorej konateľom je p. H., ktorý sa zaoberá dovozom a prihlasovaním motorových vozidiel. Q. W. nebol prvým vlastníkom, vozidlo predtým nadobudol od iného vlastníka v Slovenskej republike. Dobromyseľnosť žalobkyne potvrdil aj sám žalovaný, keď do momentu zadržania motorového vozidla nespochybňuje dobromyseľnosť žalobkyne. Žalobkyňa nadobudla kúpnu zmluvou vlastnícke právo k motorovému vozidlu, pričom nemala žiadnu pochybnosť o tom, že by mohlo patriť niekomu inému, prípadne, že by pochádzalo z trestnej činnosti. Súd prvej inštancie nerešpektoval judikačnú prax najvyšších súdnych autorít Slovenskej republiky. Poukázala na nález ÚS SR I.ÚS 549/201 zo dňa 16.03.2016, keď občiansky zákonník neupravuje všeobecný spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam od nevlastníka iba na základe dobrej viery nadobúdateľa, samotná absencia vlastníckeho práva prevodcu povedie automaticky k neplatnosti zmluvy o prevode vlastníckeho práva. V tomto smere musí dôjsť k určitému posunu v riešení otázky „nemo plus iuris“ o nové interpretačné závery či vývoj sociálnej reality, najmä v zmysle ochrany tej osoby, ktorá robila právny úkon s dôverou v určitý- jej druhou stranou prezentovaný skutkový stav. Navyše, ak bol potvrdený údajmi z verejnej štátom vedenej evidencie. Nadobúdateľovi vlastníckeho práva musí byť poskytovaná široká ochrana, pretože v opačnom prípade by si nebol nikdy istý svojim vlastníctvom / R14/2009/. Z hľadiska ústavnoprávnej ochrany musí súd postaviť na rovnakú úroveň vlastnícke právo pôvodného vlastníka a nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam novým nadobúdateľom na základe jeho dobrej viery. Vyššie riziko má niest' nedbalý vlastník než vlastník v dobrej viere, pretože tento nie je schopný sa nijako dozvedieť o tom, ako vec opustila vlastníkovu sféru a dostala sa na list vlastníctva prevodcu po zákonom určenom správnom konaní. Obdobnou problematikou sa zaoberal aj Ústavný súd Českej republiky III. ÚS 415/15, v náleze sp. zn. III. ÚS 247/2014 zo dňa 28. januára 2016 o originálnom spôsobe nadobudnutia vlastníckeho práva dobromyseľným nadobúdateľom, ktorému treba poskytnúť ústavnoprávnu ochranu, ak odvodzoval svoje vlastnícke právo k nehnuteľnostiam evidovaným v katastri nehnuteľností od právneho úkonu, ktorý by bol neskôr posúdený hoci aj absolútne neplatným. Ak nadobúdateľ nadobudol vec od nevlastníka, nadobúdateľovi je potrebné poskytnúť právnu ochranu, ak nadobúdateľ konal v dobrej viere. Analogicky je potrebné postupovať pri motorovom vozidle ako hnutelnej veci, kedy evidencia motorových vozidiel svedčí v prospech predchádzajúceho vlastníka, pričom žalobkyňa vykonala všetky dostupné a možné úkony vo vzťahu k pôvodu motorového vozidla na to, aby sa považovala za dobromyseľnú a to i s prihliadnutím na to, že sa vydania motorového vozidla neustále domáhala aj po zadržaní vozidla a to dvomi neodkladnými opatreniami alebo žiadosťou o vydanie motorového vozidla od OČTK, pretože bola presvedčená, že vozidlo jej patrí. Ak by žalobkyňa nadobudla motorové vozidlo od Q. W. ako nevlastníka, vzhľadom na absolútnu dobromyseľnosť žalobkyne pri nadobudnutí vlastníckeho práva k motorovému vozidlu má žalobkyňa status vlastníka motorového vozidla, ktorého vlastnícke právo je právne nezávadným stavom a požíva právnu ochranu. Namietala postup súdu prvej inštancie, keď si súd pripojil k civilnému spisu iný trestný spis, pričom žalobkyňa túto skutočnosť neoboznámil, s týmto sa nemohla oboznámiť a na pojednávaní konanom dňa 13.09.2018 ani v súvislosti s týmto procesne konať. V predmetnom spise sa nachádzali rozsiahle listinné podklady, o ktorých existencii nevedela, pričom jej bolo odňaté právo konať pred súdom, čím bolo porušené právo na spravodlivé súdne konanie. Namietala pasívnu vecnú legitímáciu V. M., nakoľko bolo ústne dohodnuté, že si ponechá svoje BMW, pričom vlastnícke právo k motorovému vozidlu sa navrátilo žalobkyňi. V tomto identifikuje inú vadu, pres. opakovane nesprávne skutkové závery a právne posúdenie, kedy súd konštatuje, že je práve nedostatkom žaloby žalobkyne, že táto ako žalovaného neoznačila V. M., ktorému svedčal posledný zápis vlastníckeho práva k vozidlu. Pasivitou v konaní V. M. potvrdzuje uvedené, nakoľko o výsledok v konaní sa nijako nepričinil, neprodukoval akékoľvek tvrdenia ani dôkazy, dokonca sa na pojednávanie ani nedostavil. Navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie alebo zmenil tak, že žalobu žalovaného zamietne a ju určí ako výlučnú vlastníčku motorového vozidla.

17. Žalovaný 2 /podal proti tomuto rozsudku odvolanie namietajúc, že súd mal žalobu žalobcu Basler Versicherung AG proti žalovanému 2/ zamietnuť a žalovanému 2/ mal priznať proti spoločnosti Basler náhradu trov konania v rozsahu 100% . Uviedol, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k neprávny skutkovým zisteniam a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Na určení, že spoločnosť Basler Versicherung AG, so sídlom Aeschengraben 21, 4002 Basel, Švajčiarska konfederácia je výlučným vlastníkom osobného motorového vozidla proti žalovanému 2/ nie je na strane žalobcu naliehavý právny záujem. Namietal povinnosť zaplataenia trov konania, ktorá mala byť správne priznaná proti spoločnosti Basler Versicherung AG. I napriek skutočnosti, že žalovaný 2/ nebol v konaní vypočutý, platí stav, že žalovaný 2/ nikdy netvrdil, že je vlastníkom vozidla Audi A5. Právny úkon, na základe ktorého mal žalovaný 2/ nadobudnúť do vlastníctva vozidlo Audi A5 bol zrušený faktickým vrátením plnení navzájom medzi stranami zo zámennej zmluvy . Po zaistení vozidla Audi A5 prijal žalovaný 2/ späť vozidlo BMW a teda nie je vlastníkom vozidla Audi A5 . Tieto hmotnoprávne úkony boli vykonané ešte pred podaním žaloby na súd. Žalobkyňa Y. A. podala dňa 24.11.2017 žalobu proti spoločnosti Basler s odôvodnením, že dňa 18.08.2016 jej bolo vozidlo zaistené políciou na základe podozrenia, že je spojené so spáchaním trestného činu . Rovnako spoločnosť Basler Versicherung AG podala dňa 27.11.2017 žalobu o určenie vlastníckeho práva. Y. A. uviedla, že ona je jedinou vlastníčkou vozidla, pretože prevod sa nezrealizoval a zápis v evidencii motorových vozidiel neosvedčuje vlastnícke právo k veci a sama uviedla, že prevod vlastníckeho práva sa nezrealizoval a zápis v evidencii motorových vozidiel neosvedčuje vlastnícke právo k veci. Súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil , keď zotrval v názore žalobcu, že je naliehavý právny záujem domáhať sa určenia vlastníckeho práva aj voči žalovanému 2/. Platí, že evidenčné odhlásenie vozidla z jednej osoby na inú osobu nie je spôsobom prechodu vlastníckeho práva medzi týmito osobami a nekonštituuje vlastnícke právo k vozidlu u osoby, na ktorú sa vozidlo odhlásilo. Zápis v evidencii motorových vozidiel má iba evidenčný charakter. Pokiaľ si však strany vrátili vzájomné plnenia, tak zmluva zanikla. Aj v prípade, že by tu bol dôvod právnej istoty / zápis v evidencii / v čase podania žaloby, tak po vykonanom dokazovaní nebol právny dôvod zotrvať na žalobe a rovnako je nesprávny právny záver o náhrade trov konania. Namietal, že spor nevyvolal a nemohol zmierom prispieť k mimosúdnejmu riešeniu, preto je nespravodlivé zaplatiť trovy konania spoločne a nerozdielne.

18. Spoločnosť Basler Versicherung AG k odvolaniu žalobkyne Y. A. a žalovaného 2/ uviedla, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k správny skutkovým zisteniam a na zistený skutkový stav aplikoval správne právne normy. Súd správne uzavrel, že žalobkyňa tvrdenie, že predtým mala nadobudnúť vozidlo ona, a bolo niekoľkokrát prevedené v rámci obchodného styku, je ničím nepodložené. Rovnako sú správne závery súdu o nadobudnutí motorového vozidla Y. A. od nevlastníka. Z množstva produkovaných dôkazov tak v trestnom konaní ako i v predmetnom konaní jednoznačne preukazuje, že Q. W. predal motorové vozidlo P. A. , avšak auto sa na jeho meno neprepísalo. P. A. relatívne často využíval motorové vozidlo , uzatvoril k nemu , v mene W., havarijné poistenie, riešil škodovú udalosť a sám mal prehľad o tom, koľko kľúčov mal W. odovzdať matke . Je neobvyklé a neštandardné, aby niekto, kto nie je vlastníkom vozidla, často užíval vozidlo inej osoby na súkromné účely . Správny je záver sú o neplatnosti kúpnej zmluvy o prevode motorového vozidla medzi Q. W. a P. A. a preto nemohol Q. W. platne previesť vozidlo na Y. A. v novembri 2014, keď už sám sa nepovažoval za vlastníka. Q. W. previedol na P. A. vlastnícke právo k motorovému vozidlu asi mesiac potom, čo sám nadobudol vlastnícke právo k motorovému vozidlu. Táto skutočnosť vyplýva z množstva dôkazov, keď P. A. používal predmetné motorové vozidlo, uzatvoril k nemu havarijné poistenie a sám mal prehľad o množstve kľúčov. Písomnú zmluvu o prevode nepredložil . Motorové vozidlo nebolo evidované na nového vlastníka. Preto nemohol platne previesť Q. W. na Y. A. vlastnícke právo k motorovému vozidlu, keď už sám sa nepovažoval za vlastníka. Namietka žalobkyne poukazom na jej dobromyseľnosť je rovnako nedôvodná. Žalovaný 2/ sa v spore žiadnym spôsobom nevyjadril, nezúčastnil sa pojednávania, skutkové tvrdenia nepoprel, preto možno tieto považovať za nesporné. Pokiaľ žalovaný 2/ uplatnil prostriedky procesnej obrany a procesného útoku až v odvolaní , s poukazom na § 154 CSP navrhli, aby na tieto odvolací súd neprihliadal. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

19. Y.a A. , žalovaná 1/ ,v písomne podanom vyjadrení zo dňa 23.11.2018 uviedla, že sa stotožňuje s vyjadrením žalovaného 2/ o zrušení zámennej zmluvy medzi žalovaným 2/ a žalovanou 1/. Žalovaní si vrátili vzájomné plnenia, motorové vozidlo Audi a motorové vozidlo BMW. Poukázala na skutkové tvrdenia žalobcu v záverečnej reči, ktorý uviedol, že majú za to, že vlastníkom motorového vozidla

je žalovaný 2/ - p. M. ako zapísaný v evidencii karty vozidiel , ktorý si však vlastnícke právo voči vozidlu neuplatňuje a vlastnícke právo žalobkyni nebolo nijakým spôsobom preukázané. Strany sporu sa v konaní zhodli na skutkových tvrdeniach, že výlučným vlastníkom motorového vozidla Audi A5 je žalovaná č. 1, Y. A.. Žalobca nemôže s ohľadom na zásadu sudcovskej koncentrácie konania uplatniť žiadne prostriedky procesnej obrany a útoku. Navrhla, aby súd určil, že Y.a A. je výlučnou vlastníčkou osobného motorového vozidla zn. Audi A5, Sportback, bielej farby, ev. č. NO440BY, VIN pred odcudzením WAUZZZ8T7CA012982, VIN po odcudzení WAUZZZ8T8SA037312, rok výroby: 2011. V ďalšom vyjadrení zo dňa 11.12.2018 uviedla, že vlastnícke právo k motorovému vozidlu nie je sporné, nakoľko žalovaný uznal vlastnícke právo V.a M., pričom Maroš M. uviedol, že motorové vozidlo vrátil žalobkyni, preto je nepochybné, že vlastnícke právo svedčí Y. A.ovej.

20. Spoločnosť Basler vo vyjadrení zo dňa 14.01.2019 uviedla, že ich vyjadrenie vo vzťahu k V. M. ako vlastníkovi motorového vozidla, zapísaného v evidencii karty vozidiel sa týkalo pasívnej vecnej legitímácie. V. M. teda svedčal zápis v evidencii motorových vozidiel. Podstatnou je však skutočnosť, že žalobkyňa nemohla nadobudnúť predmetné osobné motorové vozidlo od Q. W. a nemohla ani vlastnícke právo k predmetnému osobnému vozidlu vydržať. Žalobkyňou uvádzané závery v podaniach nemajú oporu v práve, nakoľko zámenná zmluva uzavretá medzi ňou a žalovaným 2/ by musela byť neplatná, nakoľko žalobkyňa nemohla vlastnícke právo previesť na inú osobu, keďže nikdy nebola vlastníkom predmetného motorového vozidla. Zrušenie zámennej zmluvy by nemalo vplyv na vydržanie vlastníckeho práva k predmetnému motorovému vozidlu, nakoľko súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že žalobkyni mohla začať plynúť vydržacia dona najneskôr 07.11.2014 a uplynula by 07.11.2017. Žalobkyňa sama vo svojej žalobe uviedla, že vyšetrovateľ PZ jej listom zo dňa 06.03.2017 oznámil, že vozidlo nie je možné vydať, pretože bolo odcudzené v roku 2013. Navrhli, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

21. Žalobkyňa Y. A. v písomne podanom vyjadrení zo dňa 18.03.2019 uviedla, že žalovaný , spoločnosť Basler, dobromyseľnosť Y. A. nespochybovala a to do času, kedy Y. A. podpísala splnomocnenie na prepis vozidla p. M., dala overiť podpis a následne sa vozidlo prepísalo na p. M., ktorému vozidlo zadržali. Uvedené tvrdenie je súčasťou protokolácie a rovnako aj audiozáznamu z pojednávania. Rovnako v záverečnej reči uviedol, že vlastníkom motorového vozidla je žalovaný 2/, p. M.ský, ako zapísaný v evidencii karty vozidiel.

22. Spoločnosť Basler vo vyjadrení zo dňa 23.04.2019 uviedla, že závery žalobkyne uvádzané v stanovisku sú opísané nesprávne a vytrhnuté z kontextu, nereflektujúce skutočný stav prebiehajúceho pojednávania. Opakovane sa vyjadrila k stanovisku

23. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 385 ods. 21 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP.

24. Odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 až § 194 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia a v celom rozsahu na ne v zmysle § 387 ods. 2 CSP poukazuje a dodáva nasledovné.

25. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

26. Y.a A. deklarovala vo svojom odvolaní odvolacie dôvody spočívajúce v nesprávnom procesnom postupe súdu , keď znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP).

27. Odvolací súd sa vzhľadom na odvolaciu námietku odvolateľky, plynúcu z obsahu odvolania, týkajúcu sa ňou tvrdeného nedostatočného, arbitrárneho odôvodnenia napadnutého rozhodnutia zaoberal tiež tým, či postupom súdu prvej inštancie nedošlo k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by znemožnil účastníkom uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, resp. či tu nie je existencia inej vady, spôsobilej mať za následok nesprávne rozhodnutie (odvolacie dôvody uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. b/, d/CSP).

28. Dôvodom zakladajúcim zrušenie rozhodnutia podľa zákonného ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b/ CSP, vo väzbe na vyššie uvedený odvolací dôvod (§ 365 ods. 1 písm. b/ CSP), je taký vadný postup súdu v civilnom sporovom konaní, ktorým sa účastníkom odníme možnosť pred ním konať a uplatniť procesné práva priznané im za účelom zabezpečenia účinnej ochrany ich práv. O takúto vadu ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom a postupom odňal stranám procesné práva, ktoré im právny poriadok priznáva, k porušeniu ktorého práva dochádza vo výnimočnom prípade tiež v prípade nedostatočného odôvodnenia vydaného rozhodnutia.

29. Odôvodňovanie súdnych rozhodnutí je teda nesporne súčasťou práva na spravodlivý súdny proces v zmysle článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a článku 46 ods. 1 Ústavy SR, avšak len v situácii, keď z odôvodnenia rozhodnutia nemožno zistiť dôvody, pre ktoré bolo(ne)vyhovené uplatnenému nároku, čím je pre účastníkov veľmi obtiažne pochopiť takéto rozhodnutie, nemožno vylúčiť, že rozhodnutie, z ktorého nie je možné aspoň v základných rysoch zistiť, akými úvahami sa súd pri formulovaní výroku spravoval, treba považovať za nepreskúmateľné. Takéto rozhodnutie súdu porušuje právo účastníka na spravodlivý súdny proces, pretože mu upiera možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci opravných prostriedkov.

30. Preskúmaním obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, odvolací súd nevzhladol dôvodnosť uplatnenej odvolacej námietky z hľadiska vyššie uvedeného odvolacieho dôvodu. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami toho - ktorého účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia požiadavkami v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam (rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03 či sp. zn. III. ÚS 60/04), čo plne dopadá tiež na odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu. Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva (napr. Georgidias v. Grécko z 29. mája 1997, Recueil III/1997). Európsky súd pre ľudské práva pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní, rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzovaný s ohľadom na okolností každého prípadu, preto len ak by súd v odôvodnení nereagoval na zásadnú, relevantnú námietku, súvisiacu s predmetom súdnej ochrany prednesenú v konkrétnostiach účastníkom, bolo by potrebné tento nedostatok považovať za prejav arbitrárnosti. Stačí teda, aby reagoval súd na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (napr. rozsudok vo veci Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/Španielsko, oba z 9. decembra 1994, Annuaire, séria A č. 303 A a č. 303 B). 19. V posudzovanej veci súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia dal odpoveď na všetky zásadné právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany a obrany proti nej. Odôvodnenie rozhodnutia obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, spĺňa vyššie uvedené požiadavky a tvorí dostatočný podklad pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom konaní, pričom odvolací súd nezistil, že by tieto závery boli neodôvodnené. Skutočnosť, že odvolateľ sa s názorom súdu prvej inštancie nestotožňuje, nemôže samo o sebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti, či arbitrárnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie.

31. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP dopadá na všetky pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod iné odvolacie dôvody, avšak vždy len za predpokladu, že tieto pochybenia mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Zvyčajne pôjde o prípady nesprávne realizovanej mandukčnej povinnosti súdu, pochybenia vo vykonanom dokazovaní (napr. vykonanie nezákonne získaného dôkazu, vypočutie svedka bez jeho poučenia o práve odoprieť výpoveď a podobne) alebo posúdenie predbežnej otázky v rozpore s existujúcim rozhodnutím príslušného orgánu.

32. Podstata odvolacieho dôvodu vyplývajúceho z ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) spočíva v nesprávnom

postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania dôsledkom čoho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplývajú z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkov logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

33. Právnym posúdením v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

34. V posudzovanej veci odvolací súd zistil, že nebol naplnený ani jeden z odvolacích dôvodov, ktorý by mal vplyv na nesprávnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie z nasledujúcich dôvodov:

35. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na tom právnom závere, že osobné motorové vozidlo AUDI A5, Sportback, bielej farby, pôvodné VIN: WAUZZZ8T7CA012982, ev.č. N ktoré bolo predmetom konania, bolo vo vlastníctve spoločnosti AMAG Leasing AG a jeho držiteľom bola spoločnosť Cleverat Allglanz AG a poisťovateľom spoločnosť Basler. Vozidlo bolo na území Slovenskej republiky odcudzené a od 29.11.2013 na území SR legalizované, keď bolo vedené na právnickú osobu, spoločnosť MEDIA HOUSE, s.r.o., a od 24.01.2014 do 10.11.2014 na Q. W., od 10.11.2014 do 12.08.2016 na Y. A. a od 12.08.2016 na V. M. . Správne vyhodnotil naliehavý právny záujem na požadovanom určení, keď sa okrem spoločnosti A. Versicherung AG domáhala určenia vlastníckeho práva k spornému osobnému motorovému vozidlu Y. A. ako i pasívnu vecnú legitímáciu žalovaného 2/ V. M., ktorý bol ako posledný evidovaný v evidencii motorových vozidiel. 36. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom. 37. Podľa § 130 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak je držiteľ so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný o tom, že mu vec alebo právo patrí, je držiteľom oprávneným. Pri pochybnostiach sa predpokladá, že držba je oprávnená. 38. Podľa § 446 Obchodného zákonníka, kupujúci nadobúda vlastnícke právo aj v prípade, keď predávajúci nie je vlastníkom predávaného tovaru, ibaže v čase, keď kupujúci mal vlastnícke právo nadobudnúť, vedel, že predávajúci nie je vlastníkom a že nie je ani oprávnený s tovarom nakladať za účelom jeho predaja. 39. Žalobkyňa v konaní pred súdom prvej inštancie ako i v odvolacom konaní prezentovala, že je vlastníčkou motorového vozidla, ktoré nadobudla v súlade s ust. § 446 Obchodného zákonníka napriek tomu, že vozidlo pochádza z trestnej činnosti. Rovnako poukázala na dobromyseľnosť pri nadobúdaní sporného motorového vozidla. 40. Záver súdu prvej inštancie, že Y. A. nie je a nikdy ani nebola vlastníčkou sporného osobného motorového vozidla, je správny. V priebehu konania bolo zistené, že osobné motorové vozidlo bolo odcudzené na území Slovenskej republiky a od 29.11.2013 bolo vedené na právnickú osobu. Dňom 24.1.2014 bolo vlastnícky vedené na Q.a W.. V konaní bolo preukázané, že vozidlo bolo odcudzené a spoločnosť MEDIA HOUSE, s.r.o., ho nenadobudla od vlastníka, preto ako nevlastník nemohla daná spoločnosť previesť vlastnícke právo na Q. W.. Následne ďalší prevod na Y. A., resp. na V. M., nemohol spôsobiť nadobudnutie vlastníckeho práva od nevlastníka. 41. Q. W. nadobudol motorové vozidlo od právnickej osoby, pričom táto skutočnosť v konaní preukázaná nebola, keď Q. W. v trestnom konaní vypovedal, že kúpnu zmluvu nemá. Súčasne vypovedal, že osobné motorové vozidlo následne predal P. A.. Súd prvej inštancie správne uviedol, že Q. W. nemohol previesť vlastnícke právo k motorovému vozidlu na Y. A., keď už sám nebol vlastníkom a preto je predmetná kúpna zmluva neplatná. Preto následne uzatvorená kúpna zmluva datovaná dňom 07.11.2014 bola uzatvorená účelovo tak, ako to správne vyhodnotil súd prvej inštancie. 42. V tejto súvislosti považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že tvrdenie žalobkyne, že nadobudnutie vlastníckeho práva v zmysle § 446 Obchodného zákonníka predstavuje výnimku zo zásady „nemo plus iuris“ je síce správne, avšak nemožno ho aplikovať automaticky, pretože kupujúci sa môže stať vlastníkom kupovanej veci v zmysle § 446 OZ len za predpokladu splnenia zákonom požadovanej podmienky dobromyseľnosti. Ustanovenie § 446 Obchodného zákonníka zasahuje do ústavne zaručeného práva vlastníť majetok a uprednostňuje pred ním dobrú vieru a istotu účastníkov právnych vzťahov. V konaní bolo jednoznačne preukázané, že Y. A. uzatvorila kúpnu zmluvu s osobou, ktorá nebola vlastníkom motorového vozidla a vozidlo pochádza z trestnej činnosti, keď jeho identifikačné údaje boli násilne mechanicky zmenené. Teda aplikácia ust. § 446 Obchodného zákonníka je vylúčená, keď rovnako nebolo preukázané, že spoločnosť Media House, s.r.o., a Q. W. nadobudli vozidlo v rámci obchodného styku. Žalobkyňa v konaní nepreukázala, že bola absolútne dobromyseľná ani v súlade s ust. Občianskeho zákonníka. 43. Súd prvej inštancie

teda opierajúc sa o dostatočné skutkové zistenia tieto správne vyhodnotil a vyvodil z nich i správny právny záver. Na zdôraznenie ich správnosti odvolací súd len podčiarkuje, že z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie mal aj odvolací súd za preukázané, že účastníci- Q. W. a Y. A., uzavreli kúpnu zmluvu, ktorej predmetom bola odcudzená vec. Táto zmluva je absolútne neplatným právnym úkonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>> . Y. A. a rovnako predtým Q. W., neboli vlastníkami predmetného motorového vozidla , ako bolo neskôr zistené, teda nemohli vozidlo predať , následne poslednému nadobúdateľovi a to M.ému v zmysle zásady, že nikto nemôže previesť na iného viac práv, ako má. Uzatvára, že jednotlivé prevody osobného motorového vozidla medzi právnickou osobou a fyzickou osobou, resp. medzi fyzickými osobami navzájom sú neplatnými právnymi úkonmi, keď súčasne nebol naplnený ani inštitút vydržania ani preukázaná dohoda zmluvných strán pri aplikácii ustanovení obchodného zákonníka.

44. Odvolacia námietka žalovaného 2/ poukazom na skutočnosť, že nie je pasívne legitimovaný v predmetnom konaní, nie je dôvodná . K otázke pasívnej vecnej legitímácie na strane žalovaného 2/ V. M. sa správne vyjadril súd prvej inštancie, ktorý uzavrel , že tento bol vedený v evidencii motorových vozidiel ako vlastník. Uvedený záver vysvetlil súd prvej inštancie získanými poznatkami z evidencii motorových vozidiel , pričom nebolo preukázané, že došlo k uzatvoreniu zámennej zmluvy. Pokiaľ by aj došlo k uzatvoreniu zámennej zmluvy, bolo povinnosťou účastníkov zámennej zmluvy túto skutočnosť oznámiť príslušnému správne orgánu, teda zmenu držiteľa kúpy. Preto nesplnenie tejto povinnosti je potrebné vyhodnotiť ako záver o existencii vlastníckeho práva V. M.. Žalovaný 2/ preto nedôvodne namietal, že po policajnom zaistení motorového vozidla prijal späť svoje motorové vozidlo BMW a preto je zámenná zmluva zrušená.

45. V odvolacom konaní Y. A. opakovane poukazovala na výpoveď spoločnosti Basler Versicherung AG , ktorá uznala vlastnícke právo V. M.. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že spoločnosť Basler označila V. M. v konaní ako stranu sporu práve z dôvodu, že V. M. bol zapísaný v evidencii motorových vozidiel , teda vo vzťahu k pasívnej vecnej legitímácii a nie z dôvodu, že uznávali V. M.ého ako vlastníka sporného motorového vozidla. Civilný sporový poriadok vychádza z komplexu dôkazov, ktoré súd vykonáva a to výsluch strán sporu, svedkov, predkladaním listinných dôkazov. V súhrne na základe vykonaného dokazovania a vyhodnotenia skutkového stavu súd prvej inštancie správne ustálil, že spoločnosť Basler je výlučným vlastníkom sporného motorového vozidla.

46. Tento záver nemôže spochybníť ani tvrdenie žalobkyne, ktoré prezentovala už pred súdom prvej inštancie a následne aj v odvolaní, že vlastníkom vozidla je ona, pretože vlastnícke právo k nemu nadobudla v súlade s ust. § 446 Obchodného zákonníka <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1991/513/>> napriek tomu, že vozidlo pochádzalo z trestnej činnosti a predávajúci nebol v čase uzavretia kúpnej zmluvy vlastníkom predávaného vozidla.

47. Odvolacia námietka Y. A. poukazom na absolútnu dobromyseľnosť a uprednostnenie princípu právnej istoty dobromyseľného nadobúdateľa pred ochranou vlastníckeho práva pôvodného vlastníka, nie je dôvodná. Súd prvej inštancie správne určil počiatok plynutia vydržacej doby ako i koniec a to v období od 07.11.2014, kedy došlo k uzatvoreniu kúpnej zmluvy medzi Y. A., do 9.3.2017, kedy žalobkyňa vyšetrovateľ PZ listom zo dňa 6.3.2017 oznámil, že vozidlo je odcudzené. Dobromyseľnosť žalobkyne je spochybnená i skutočnosťou, že žalobkyňa v auguste 2016 vykonala úkony na prevod osobného motorového vozidla na V. M. a od júla 2016 nemala vozidlo ani len v držbe. 48. Odvolací súd k otázke nadobudnutia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam od nevlastníka na základe dobrej viery nadobúdateľa tak, ako na túto poukazuje odvolateľka s citáciou súdnych rozhodnutí uvádza, že táto dlhodobá rezonuje v právnej teórii aj právnej (súdnej) praxi, pričom názory na túto otázku sa vyvíjali rôznym spôsobom tak v tunajšom právnom prostredí a rovnako napr. v Českej republike, kde platila obdobná právna úprava. Na jednej strane sa vyskytovali názory o nemožnosti nadobudnutia vlastníckeho práva od nevlastníka (m. m. I. ÚS 50/2010), na strane druhej sa objavovali aj názory, že súdy majú chrániť vlastnícke právo k nehnuteľnosti nadobudnutej od nevlastníka, a to na základe dobrej viery nadobúdateľov vychádzajúcej najmä (ale nielen) z katastrálnej evidencie, ako dôsledok aplikácie princípu právnej istoty a ochrany nadobudnutých práv a majetku (m. m. nálezy Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 2219/2012, IV. ÚS 402/15, III. ÚS 415/15). Ústavný súd sa vyjadril k tejto otázke v náleze sp. zn. I. ÚS 549/2015 zo 16. marca 2016, kde konštatoval: "Aj keď Občiansky zákonník explicitne neupravuje všeobecný spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam od nevlastníka iba na základe dobrej viery nadobúdateľa, s výnimkou vydržania nemožno bezvýnimčne tvrdiť - ako to

konštatovali všeobecné súdy - že samotná absencia vlastníckeho práva prevodcu (dominum auctoris) povedie automaticky k neplatnosti zmluvy o prevode vlastníckeho práva. V tomto smere musí dôjsť aj k určitému posunu v doterajšej judikatúre ústavného súdu v riešení otázky "nemo plus iuris" (I. ÚS 50/2010) o nové interpretačné závery či vývoj sociálnej reality najmä v zmysle zásadnej ochrany tej osoby, ktorá robila právny úkon s dôverou v určitý - jej druhou stranou prezentovaný skutkový stav. Navyše, ak bol potvrdený údajmi z verejnej štátom vedenej evidencie a najmä, keď ho potom aprobuje aj príslušný orgán verejnej moci [kataster nehnuteľnosti, súd a pod.]. 49. Princíp dobrej viery chrániaci účastníkov súkromnoprávných vzťahov je jedným z kľúčových prejavov princípu právnej istoty odvíjajúceho sa od princípu právneho štátu. Nadobúdateľovi vlastníckeho práva, pokiaľ toto právo nadobudol v dobrej viere, musí byť poskytovaná široká ochrana, pretože v opačnom prípade by si nikdy nemohol byť istým svojim vlastníctvom, čo by bolo v rozpore s poňatím materiálneho právneho štátu (porovnaj aj R 14/2009). Otázkou dobrej viery takého nadobúdateľa vlastníckeho práva sa tak všeobecné súdy musia vždy riadne zaoberať pri jeho sponchybnívaní treťou osobou. Ústavný súd z hľadiska poskytnutia ústavnoprávnej ochrany postavil na rovnakú úroveň vlastnícke právo pôvodného vlastníka a nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti novým nadobúdateľom na základe jeho dobrej viery. Tým sa dostávajú do vzájomnej kolízie obidve ústavné hodnoty - princíp ochrany dobrej viery ďalšieho nadobúdateľa (princíp dobrej viery, dôvery v akty štátu a právnej istoty v demokratickom právnom štáte) a princíp ochrany vlastníckeho práva pôvodného vlastníka (princíp nemo plus iuris ad alium transfere potest quam ipse habet, t. j. nikto nemôže previesť na iného viac práv, než koľko sám má). Pokiaľ však nemožno zachovať maximum z obidvoch základných práv, treba prihliadnuť na princíp všeobecnej spravodlivosti, keď je nutné zvažovať všeobecné súvislosti tohto typu kolízie základných práv, ako aj individuálne okolnosti konkrétneho rozhodovaného prípadu. Vyššie riziko má nie byť nedbalý vlastník než nadobúdateľ v dobrej viere, pretože tento nie je schopný sa nijako dozvedieť o tom, ako vec opustila vlastníkovu sféru a dostala sa na list vlastníctva prevodcu po zákonom určenom správnom (katastrálnom) konaní. Rovnaký právny záver zaujal Ústavný súd SR aj v náleze zo dňa 03.05.2017 sp. zn. I.ÚS 151/2016-29. Obdobnou problematikou sa zaoberal aj Ústavný súd Českej republiky (napr. III. ÚS 415/15 op.) a v ostatnom náleze sp. zn. III. ÚS 247/14 z 28. januára 2016 zhrnul svoju doterajšiu judikatúru s jasným záverom o originálnom spôsobe nadobudnutia vlastníckeho práva dobromyseľným nadobúdateľom, ktorému treba poskytnúť ústavnoprávnú ochranu, ak odvodzoval svoje vlastnícke právo k nehnuteľnostiam evidovaným v katastri nehnuteľnosti od právneho úkonu, ktorý by bol neskôr posúdený hoci aj absolútne neplatným. Nevyhnutným predpokladom pre tento originálny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva je dobrá viera nadobúdateľa, ktorú sú všeobecné súdy povinné dôsledne posúdiť s ohľadom na individuálne okolnosti každého prípadu. Potom už zistenie, že osoba bola v dobrej viere, zakladá poskytnutie ochrany jej vlastníckemu právu. 50. Uprednostnenie princípu právnej istoty dobromyseľných nadobúdateľov pred ochranou vlastníckeho práva pôvodných vlastníkov sa zjavne pod vplyvom uvedených judikatórnych záverov postupne prejavuje aj v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov. Súčasná judikatúra teda zastáva stanovisko, že v konkrétnom prípade na základe posúdení individuálnych okolností prípadu je možné nadobudnúť vlastnícke právo od nevlastníka aj len na základe princípu ochrany dobrej viery. 51. Odvolateľka Y. A. preto nesprávne poukázala na vyššie citované súdne rozhodnutia, ktoré je možné aplikovať najmä na určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, pričom skutkovo ide o odlišné konanie, ktoré nie je možné aplikovať danú vec. 52. Ďalšia odvolacia námietka Y. A. poukazom na postup súdu prvej inštancie, keď súd pripojil k civilnému spisu iný trestný spis, pričom túto skutočnosť neoznámil a žalobkyňa nemala možnosť oboznámiť sa riadne s jeho obsahom, nie je dôvodná. Ako vyplýva z obsahu spisu, súd dňa 24.05.2018 stanovil termín pojednávania na deň 13.09.2018 s tým, že súčasne žiadal OR PZ BN o zapožičanie spisu ORP-215/OEK-BN-2013. Právny zástupca žalobkyne prevzal predvolanie na pojednávanie dňa 30.05.2018 a pred termínom pojednávania sa nedostavil na súd za účelom preštudovania predmetného spisu. Súčasne právny zástupca žalobkyne poverením zo dňa 12.09.2018 poveril advokátskeho koncipienta na zastupovanie. Právny zástupca žalobkyne na pojednávaní konanom dňa 13.09.2018 namietal, že dôkaz, ku ktorému sa vyjadruje právny zástupca žalovaného nebol žalobkyňou oznámený ako do spisu zabezpečený. Žalobkyňa síce mala vedomosť o tom, že žalovaná navrhla pripojenie celého trestného spisu, avšak vôbec nemala vedomosť o tom, že celý trestný spis bol pripojený. Uvedená skutočnosť preto nemá vplyv na nesprávny postup súdu prvej inštancie tak, ako to namietala Y. A..

53. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako i súvisiaci výrok o trovách konania ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP.

54. O náhrade trov odvolacieho konania preto rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnej spoločnosti Basler Versicherung AG, so sídlom Aeschengraben 21, 4002 Basel, Švajčiarska konfederácia priznal proti Y.e A. a V. M. nárok na náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko bola v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešná. V zmysle § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku odvolacieho súdu.

55. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov členov senátu krajského súdu 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).